

Noční Vtáci a vojna obchodníkov- časť tretia

Bola už noc keď sa dvaja éteristi, Svenol Liotén a Eteran Naitbird, kochali výhľadom na takmer rozprávkový palác pieskovej farby. Mesiac držal stráž nad touto majestátnou budovou a jeho svit sa odrážal od lesklej hladiny okrasného jazierka.

Prístupovú cestu k hlavnému vstupu lemovalo stĺporadie s podozrivo známymi svetlami. Ich nezameniteľná žiara ihneď zaujala prichádzajúcich éteristov.

„Vidíš tie svetlá?“ spýtal sa Svenol ukazujúc pred seba. „To sú éterické svetlá. Myslel som si, že ich máme len v Zelenom Meste.“

„Určite si ich kúpili,“ poznamenal Eteran. „Veď sa pozri na ten palác.“

„Môže byť,“ pokračoval Svenol. „Ale musel ich spustiť nejaký éterista. Nikto iný to nedokáže.“

„To je pravda,“ pritakal Eteran. „Myslíš, že tu majú éteristov?“

„Pochybujem.“

Eteran sa pozrel na svojho partnera. „Aj mi konečne povieš prečo sme nešli do prístavu?“

„Lebo tá osoba,“ ozrejmoval Svenol, „ktorá sa tam s nami mala stretnúť prišla do Zlatého Kohúta.“

„To mi povieš teraz?“ vyhúkol Eteran. „Kto to bol?“

„Pamätáš si tú čiernovlásku z podzemia?“

Eteran sa musel zamyslieť. „Myslíš tú s dýkami v skrýši pod mestom?“

„Tak presne ona prišla do umyvárne.“

„A čo chcela? O čo ide?“

„No...“ Svenol nevedel ako mu to vysvetliť. „Povedzme, že ona nám bude dávať príkazy.“

„Celkom tomu nerozumiem. Takže teraz budú éteristom rozkazovať zloději?“

„Ach, Eteran,“ Svenol ho potľapkal po pleci. „Ničomu nerozumieš.“

„A ty snád' áno?“ odbil ho otázkou Eteran. „A prestaň ma stále búchať po ramenách.“

„Ideme!“ zavelil Svenol a postrčil svojho spoločníka vpred.

Éteristi obišli okrasné jazierko a zamierili k palácu.

Pri hlavných dverách postávali dvaja mestskí strážnici v žltomodrých tunikách a s halapartňami v rukách. Hneď ako uvideli éteristov, každý otvoril jedno krídlo masívnych dverí, akoby prichádzali šľachtici.

Svenol a Eteran sa im odzdravili pokynutím hlavy a vstúpili do kráľovského paláca.

Obaja onemeli. Obrovská prepychová a nablýskaná hala im zobrala dych. Vysoké stropy podopierali masívne biele stĺpy so zlatým lemovaním. Steny zdobili obrovské obrazy v zlatých rámoch. Na lesklej podlahe sa odrážalo trblietavé svetlo z krásnych zdobených lustrov. Široké schodisko na opačnom konci viedlo na vyššie poschodia a pod ním sa vynímal pohodlný zlatý trón

s červeným čalúnením.

V hale postávalo niekoľko dobre odetých ľudí. Pravdepodobne to boli majetní obchodníci. Rozprávali sa spolu a popíjali z čaší víno.

„Ach tu ste!“ zvolal niekto.

Éteristi sa otočili. Kráčať k nim dozorný stráža Cigard Muzan. Na hlave mal svoj klobúk s pierkom a za opaskom meč.

„Už som si myslel, že neprídete,“ prihovoral sa im.

„Čo je toto za miesto?“ spýtal sa ho Svenol ako sa rozhliadal po honosnej hale. Len v tejto jednej miestnosti muselo byť viac bohatstva ako v celej Zelenej Hore.

„No predsa uvítacia sieň,“ odpovedal mu Cigard a ukázal na opačný koniec haly. „Tam má trón náš kráľ. Konajú sa tu rôzne slávnosti.“

„To je neuveriteľné,“ pridala sa Eteran s údivom.

„A čože?“ čudoval sa Cigard. „Vy také v Zelenej Hore nemáte?“

„Pff,“ odfrkol si Svenol. „Vôbec.“

Cigard mykol plecami. „No to je jedno.“

„Oproti tomu je aj Biely Plameň len lacný pajzel,“ poznamenal Svenol.

„Biely čo?“ opýtal sa ho Cigard.

„To je také jedno miesto v Zelenej Hore.“

Kapitán ich pozval ďalej. „Poďte. Zoznámim vás s kráľom.“

„Poďme na to,“ odvetil pohotovo Svenol. Upravil si hnedú košeľu aj dva zlaté kruhy na šnúrke. Bol oholený, učesaný a vzorne ustrojený.

„Počkať,“ ozval sa Eteran. „Máme sa ukloniť, alebo čo máme robiť?“

„Ale prosím ťa,“ mávol rukou Cigard a bez ďalších slov vykročil vpred. Išiel stredom haly rovno popod zdobené lustre a nazeral za masívne stĺpy. Akiste hľadal svojho kráľa, no nikde ho nevidel. V tejto chvíli sa v hale nachádzali len majetní obchodníci, ktorí tu koketovali s dámami a popíjali.

„Tam je,“ zahlásil napokon Cigard.

Šedivý a objemný muž v bordovom kráľovskom rúchu práve schádzal dole po schodoch. Jeho dlhé šedé vlasy pripomínali metlu. Jeho pivné brucho sa dalo vidieť aj cez prepychové rúcho.

Ked' zišiel zo schodov zamieril priamo k éteristom.

„Vitajte, vitajte,“ prehovoril k nim. Mal tučné líca a veselé priateľské oči. Vyzeral skoro až nevinne, ako strýko z druhého kolena. Keby na sebe nemal nádherné rúcho tak by nič nenasvedčovalo tomu, že je to vládca Morského národa.

Kráľ na nič nečakal a hneď éteristom podal ruku. Žiadne fanfáry sa nekonali. Najskôr si potriasol rukou so Svenolom a potom s Eteranom. „Rád vás vidím,“ povedal kráľ. „Ja som Galindo.“

Kapitán Cigard predstavil éteristov: „Toto je Svenol Liotén a toto Eteran Naitbird.“

„Teší nás,“ povedal za oboch Svenol.

„Takže vy ste tí éteristi?“ spýtal sa kráľ Galindo. „Vyzeráte dobre. A čo sú tie zlaté kruhy?“

Svenol si uvedomil, že je z kráľa cítiť víno. Tiež mal lesklé oči. To by vysvetľovalo jeho dobrú náladu. „No,“ spustil Svenol. „Dva kruhy znamenajú, že som éterista druhej stupňa. Tuto Eteran má jeden kruh, čo znamená, že je éterista prvého stupňa.“

„Dáte si víno?“ spýtal sa kráľ Galindo a celkom ignoroval odpoveď na svoju otázku.

„Ehm,“ odkašľal si Svenol. „Nie ďakujem.“

„Ani ja si neprosím,“ pridala sa Eteran.

„Škoda,“ povedal kráľ. „Viete, prečo som vás sem pozval? A to je vlastne jedno,“ mávol rukou. „Alebo nie je? No asi by som vám to mal povedať.“ Otočil sa na dozorného strážu. „Cigard,“ oslovil ho. „Necháš nás?“

„Samozrejme,“ odpovedal kapitán. Otočil sa a odišiel.

„No dobre,“ pokračoval kráľ Galindo a pozrel sa na dvoch éteristov. „Počúvate ma?“

„Samozrejme,“ odvetil Svenol. „Sme samé ucho.“

„A ty?“ pokynul hlavou na mladšieho Eterana. „Počúvaš ma?“

„Áno, kráľ Galindo,“ povedal Eteran zdvorilo.

„Ha, že kráľ,“ zasmial sa šedivý panovník. „Volaj ma len Galindo. A teraz ma počúvajte.“

Ostal ticho.

Mlčal kráľ aj obaja éteristi. Pozerali na seba ako nemí. Nastala krátka chvíľa trápneho ticha.

„No?“ opýtal sa odrazu kráľ. „Počúvate ma?“

Svenol sa nenechal vyviesť z miery. „Počúvame,“ odpovedal pokojne.

„Pozval som vás sem,“ rozhovoril sa Galindo a rukami zahrnul svoju prepychovú sieň, „aby som si uctil vašu návštevu. Ale to nie je jediný dôvod. Viem, že pracujete pre jednu osobu, ktorá je pre mňa veľmi dôležitá.“ Ukázal na jeden z veľkých obrazov. „Pozrite sa tam.“

Na obraze bola v životnej veľkosti namaľovaná veľmi elegantná žena s červenými vlasmi.

„Volá sa Redha Bibret z rodu Bibretov,“ povedal kráľ. „Je to jediná osoba neurodzeného pôvodu, ktorej obraz je v tomto paláci.“

„Čo?“ Čudoval sa Svenol. Akože si ten obraz predtým nevšimol?

„Čo, čo?“ spýtal sa ho kráľ.

„Čo?“ odvetil Svenol. „Ja nič.“

„Čo nič?“

„Nič som nepovedal.“

„Prečo?“

„Nerozumiem,“ riekol prekvapene Svenol.

„Čomu?“ spýtal sa ho kráľ Galindo.

Eteran sa nechápavo mračil a pozeral sa na nich, akoby sa zbláznili.

„Všetko je v poriadku,“ povedal rozhodne Svenol, aby ukončil tento nezmyslený rozhovor. „Pracujeme pre Redhu.“

„Tak a preto ste mojimi hosťami,“ hovoril ďalej Galindo. „Všetku útratu v meste hradí kráľovský palác. Potrebujem však, aby ste očistili toto mesto. Slna je plná pochybných živlov a mestská stráž nestíha chrániť ulice.“

„Preto sme tu,“ povedal Svenol.

„Potápajú sa lode,“ začal vysvetľovať kráľ. „Zabíjajú sa ľudia, kradne sa tovar. Veľa obchodníkov si platí ochranu, ale nestačí to. Proti nám stoja divokí éteristi a preto potrebujem vašu pomoc. Mestská stráž proti nim nemá šancu. Ak sa to nezastaví, netrúfam si povedať, aké to bude mať následky.“

„Divokí éteristi v Slné?“ reagoval otázkou Svenol. „To je vážne.“

„Ach,“ povzdychol si kráľ Galindo. „Je to vážne. Preto potrebujem pomoc skúsených éteristov a všetci vedia, že najlepší sú v Zelenej Hore.“

„Pomôžeme s ochranou mesta,“ prikývol Svenol.

„To rád počujem,“ usmial sa kráľ. „Redha povedala, že pošle tých najlepších.“

„Mali by sme vedieť ešte niečo?“ opýtal sa Svenol. „Proti komu pôjdeme? Alebo s kým máme spolupracovať?“

„Ale samozrejme,“ odpovedal mu kráľ. „Redha menovala zástupcu v Slné. Čoskoro sa vám bude venovať a povie vám všetko. Okrem toho je aj mestská stráž váš spojenec. Všetci strážnici o vás vedia. Môžete sa na nich obrátiť s čímkoľvek. A neváhajte osloviť dozorného strážu Cigarda. Takže teraz počkajte na zástupcu váženej Redhy. A to by bolo asi tak všetko.“

„Tak teda počkáme,“ riekol Svenol.

Kráľ kývol na Eterana. „Hej ty. Neskočíš sa pozrieť čo je so služobníctvom? Pošli ich, nech nalejú víno hosťom.“

„Ehm, služobníctvo? Kde ho nájdem?“

„A čo ja viem?“ pokrčil plecami Galindo. „Niekde v miestnosti služobníctva, alebo v jedálni. Tam za tými dverami.“ Ukázal na dvere v strede haly rovno medzi dvomi obrazmi. „No šup. A nech nalejú aj tebe.“

Eteran prekrútil očami a pozrel sa na Svenola. Ten len nenápadne prikývol, aby mu dal najavo, nech splní pranie kráľa.

„Ospravedlňte ma,“ vyslovil Eteran. Bez ďalších slov sa otočil a zamieril k dverám.

V strede haly pri schodisku teraz ostal len kráľ Galindo a Svenol.

„Tak a zbavili sme sa ho,“ povedal šedivý panovník. „Ten tvoj partner je poriadny suchár. Len tak tu stojí ako kôl.“

„Je trochu odmeraný,“ povedal Svenol. „Ale dobrý éterista.“

Galindo sa Svenolovi pozrel uprene do očí. „Dúfam, že vám môžem veriť.“

„Určite áno. Poslali nás sem naši nadriadení na želanie Redhy. Éteristi Zelenej Hory vždy splnia svoju úlohu.“

„Tak to má byť,“ potešil sa kráľ. Potľapkal Svenola po pleci. „Počkaj tu na zástupcu mojej váženej Redhy. Každú chvíľu príde.“

„Počkám.“

„Tak a ja sa idem venovať hostom,“ povedal kráľ a zamieril ku skupinke niekoľkých obchodníkov čo postávala pri jednom masívnom stĺpe.

Svenol si vydýchol. Tento kráľ bol veru zvláštny muž. Veľmi neformálny, ale to mohlo byť aj tým, že požil nejaké to víno. Nedalo sa nič robiť. Ostávalo len čakať na zástupcu Redhy Bibret. Svenol sa rozhodol, že si skráti čas prezeraním veľkých obrazov.

Naľavo visel na stene obraz Redhy a na ten sa mu teda pozerat' nechcelo. Prešiel teda k maľbám na pravej strane haly. Chodil od jedného obrazu k druhému a znudene si ich prezeral. Väčšinou zobrazovali lode na mori, alebo akési osoby urodzeného pôvodu, ktoré mu boli celkom neznáme. Jedným uchom počúval o čom sa rozprávajú obchodníci v hale. Väčšinou hovorili o ukradnutom tovare, akoby sa snažili predbiehať v tom, kto z nich viac stratil. Zdalo sa, že situácia je vážna. Snáď sa k nemu čoskoro pripojí aj Eteran.

Eteran prešiel tmavou chodbou do malej jedálne s tromi stolmi a nepohodlnými lavicami. Na stene žiarila olejová lampa. Vládlo tu útulné prítmие.

Všimol si, že pri strednom stole sedí akási mladá žena v prostom oblečení. Čítala si knihu pod plamienkom hrubej sviece.

Eteran k nej vykročil.

Mladá žena odvrátila pozornosť od knihy a pozrela sa kto to prichádza. Jej vlasy mali farbu popola a oči zvláštny odtieň modrej ako keď sa slnko odráža od morskej hladiny. Jej mladá tvár pôsobila milo a úprimne.

„Pomôžem nejako?“ Spýtala sa sediac na lavici.

Eteran stál oproti nej na druhej strane stola. Pozeral sa na ňu ponad horiacu sviecu. „Ja som Eteran a hľadám služobníctvo. Posiela ma kráľ Galindo.“

„Služobníctvo?“ zamyslela sa mladá žena. „Prečo ho hľadáš?“

„Ja ani neviem,“ odpovedal. V tom si všimol, čo to tá mladá žena číta za knihu. Volala sa pôvod éteru. „Ja som to prečítal. Dobrá kniha.“

„Áno?“ spýtala sa žena. „Ja som ešte len na začiatku. Posadíš sa?“

Eteran si sadol na tvrdú drevenú lavicu oproti mladej žene. „Ďakujem.“

„Nie je za čo,“ odvetila. „Môžeš ma volať Aládia,“ predstavila sa. „Ty vieš niečo o éteri, keď si túto knihu čítal?“

„Niečo viem,“ pritakal Eteran.

„A čo mi o ňom môžeš povedať?“

„Povedať? A čo keby ti ho ukážem.“

„Ach,“ povzdychla si Aládia. „Že som sa s tebou dala do reči. Prišiel si si zo mňa robiť srandu?“

„Čože?“ prekvapil sa Eteran. „Počkaj. Ja si nerobím srandu. Aha,“ ukázal jej zlatý kruh čo mu visel na košeli zo zelenej šnúrk. Zaleskol sa na svetle sviece.

„Máš zlatý kruh,“ povedala sucho Aládia. „To ma chceš ohúriť zlatom? Ak si si nevšimol v tomto paláci je ho na rozdávanie.“

„Nie,“ ohradil sa Eteran. „Prepáč. Tak som to nemyslel.“

Aládia nahnevane zatvorila starú knihu až to plesklo. „Odchádzam.“

Eteran pohotovo nad stôl vystrel ruku a mihnutím oka sa mu v dlani roztancoval jasný biely plameň. Éterická žiara osvetlila malú jedáleň.

„Môžem sa ho dotknúť?“ spýtala sa s údivom Aládia.

„Nič nebudeš cítiť,“ odpovedal jej.

„Ukáž.“ Aládia vložila do bieleho plameňa ruku, no nič necítila. „Ako je to možné?“

„Aby si fyzicky cítila éter, tak by som ho musel zhmotniť,“ ozrejmil Eteran a nechal svoj plameň rozplynúť.

„Ako si to urobil?“

„To je ťažké vysvetliť.“

Aládia zase otvorila knihu. Zapichla do nej prst a hľadala tú správnu vetu. Mlčky pritom otvárala pery ako si v mysli čítala jej obsah. „Tu je to,“ vyhrkla nadšene. „Tu sa píše, že človek v sebe musí éter vycítiť a že takýto ľudia s éterom sa rodia len na niektorých miestach.“

„Je to tak,“ prikývol Eteran. „Ale netuším prečo len na niektorých miestach. Ja som zo Zelenej Hory a tam sa rodia éteristi. Potom ešte viem, že sa rodia aj v Južnom Kráľovstve.“

„Takže ty si jeden z tých éteristov, čo sem pozval kráľ Galindo?“

„Presne tak.“

„No to ma mohlo napadnúť keď si takto oblečený. To všetci éteristi nosia takú rovnošatu?“

„Všetci tí, ktorí prešli výcvikom v Zelenej Hore.“

„V Slnce sa nikdy žiaden éterista nenarodil,“ pokračovala Aládia. „Teda aspoň o tom neviem.“

„To je možné,“ hovoril Eteran. „Hovorí sa, že v srdci Zelenej Hory je zdroj éteru a preto sa tam rodia ľudia s nadaním ho ovládať.“

„To je zaujímavé. A je to pravda?“

„To neviem. Možno na tom niečo pravdy je.“

„Aká je Zelená Hora?“ vyzvedala Aládia. „Je to pekné mesto?“

„Kde začať...“

Eteran sa s mladou záhadnou ženou rozprával pri zapálenej sviečke. Prezradil jej čosi o éteri aj Zelenej Hore.

Svenol sa v hlavnej sále začínal poriadne nudiť. Prešiel ju celú dookola a prezrel si všetky obrazy. Už ostával len jeden.

Postavil sa pred obraz a povzdychol si. Bola na ňom elegantná Redha v červených šatách, ktoré sa dobre dopĺňali s jej podobne červenými vlasmi. Práve ona ho do tohto celého zaplietla. Teraz mohol byť niekde na hlavnej promenáde a pozerat' sa po pekných dievčatách. Namiesto toho je v kráľovskom paláci v zlatej hale a čaká na nejakého zástupcu tejto červenovlasej ženy.

Nikoho v sále nepoznal, teda okrem kráľa Galinda. Ten chodil od jednej skupinky obchodníkov k druhej a niečo im rozprával. Sem tam sa ozval hlasný smiech a štrngnutie pohárov.

A kde je vlastne Eteran? Už mal byť naspäť.

„Dobrý večer,“ ozval sa niekto.

Svenol sa otočil. Oproti nemu stála krásna čiernovlasá žena v modrých hodvábnych šatách na ramienka, ktoré odhaľovali jej dekolt.

„Shasta,“ vyslovil jej meno Svenol. Nemohol si pomôcť a lačne si ju prezrel.

„Vidíš niečo, čo sa ti páči?“ spýtala sa ho.

„Teba,“ odpovedal jej pohotovo. „Vyzeráš veľmi dobre.“

Shasta ukázala na obraz za ním. „Vidím, že obdivuješ Redhu.“

„Nie tak celkom,“ odsekol Svenol. „Čo tu robíš?“

„Zase som prišla za tebou.“

„Už sme sa dnes videli,“ hovoril Svenol. „Tak veľmi ti chýbam?“

„Nenahováraj si,“ zrušila ho Shasta. „Som tu pracovne.“

„Áno?“

„Áno. Som tu ako zástupkyňa Redhy Bibret.“

Svenol sa netváril veľmi veselo. „Že ma to nenapadlo,“ odfrkol sucho.

„Teraz je to oficiálne,“ pokračovala čiernovláska v modrých šatách. „Kráľ Galindo súhlasil. Už dnes sa zapojíme do vojny obchodníkov. Na svojej strane máme kráľa, mestskú stráž a vás dvoch no a potom samozrejme Tiene Ulice.“

„Aha, aha,“ pritakal Svenol. „Dobre vedieť. A čo máme urobiť? Zabiť niekoho? Ukradnúť iným boháčom zlato? Nemysli si, že to bude také jednoduché.“

Shasta sa zamračila. „Nemám náladu na hlúpe reči. Prispôsobíme kroky tomu, čo robia naši nepriatelia. Uvedom si, že vďaka tebe a Eteranovi toto celé vzniklo.“

„Kvôli nám?“ ohradil sa Svenol. „Mám sa začať smiať?“

„Rob čo chceš, ale je to kvôli vám. Redha Bibret vládla obchodu pokojne. Nikto si nedovolil sa jej postaviť. Držala nad všetkými kontrolu. Lenže potom prišli dvaja spravodliví éteristi a pripravili ju o značnú časť príjmov.“

„A čo som mal robiť? Nechať vás kradnúť priamo v meste? To by bolo podľa teba v poriadku?“

„Namyslení boháči prišli o niekoľko zlatých vecí,“ vysvetľovala svoj postoj Shasta. „Nikto nikoho nezabíjal. Tieto ukradnuté veci išli na zaplatenie ochrany, ktorá sa nedala vykázať z normálneho obchodu. Vy ste tento tok prerušili.“

„No a?“

„Narušili ste rovnováhu. Toto oslabenie dovolilo, aby sa iné obchodné skupiny predrali na povrch.“

„Čo je na tom zlé?“ pýtal sa Svenol. „V obchode musí byť konkurencia.“

„Máš pravdu,“ pokračovala Shasta. „Ale táto konkurencia začala potápať lode a kradnúť tovar, lebo sme si nemohli dovoliť platiť ochranu. Lepšie povedané niekto tú ochranu preplatil, lebo sme si nemohli dovoliť platiť zlatom.“

Svenol sa pobavene usmial. „Mne to príde tak, že niekto tu nevie robiť obchody. Nie je to tak, že silnejší prežije?“

„Vidno, že o obchode nič nevieš,“ odpovedala mu Shasta a mávla rukou. „Nebudem sa s tebou o tom baviť. Máme dôležitejšie veci na práci. Pozri sa na všetkých v tejto hale. To sú naši spojenci. Kráľ ich sem zavolať. Ja som mu to poradila.“

„Dobre, a?“

„Prídu ďalší hostia a mám podozrenie, že medzi nimi môžu byť ukrytí éteristi. Musíme ich odhaliť.“

„Už som dávno všetkých skontroloval éterickými vláknami. Teraz tu žiaden éterista nie je. Okrem teba, mňa a Eterana.“

„Môžeš sa myliť,“ hovorila Shasta. „A ako som povedala. Hostia stále prichádzajú.“

Svenol sa poobzeral po cele zlatej sále. Nič podozrivé nevidel. „Kráľ o tvojom pláne vie?“

„Galindo?“ usmiala sa. „Ale kdeže. Ten nevie nič. Len som mu povedala, že dnešné stretnutie zorganizujeme. Vôbec sa nepýtal prečo. Jemu stačí len to, že si môže vypiť.“

„A kde sú podľa teba tí cudzí éteristi?“ opýtal sa jej Svenol. „Ja tu vidím len obchodníkov a nejaké dámy.“

„Priznám sa, že neviem,“ pokračovala Shasta. „Preto si tu ty. Vieš dobre ovládať éterické vlákna. Musíš ich odhaliť.“

„Vravel som ti,“ reagoval Svenol, „že som týchto ľudí už skontroloval.“

„Teraz sa zameraj na tých, ktorí budú prichádzať. Urob to ešte raz a poriadne. Títo éteristi dokážu veľmi dobre ukrývať svoj éter.“

„Potrebujem tu Eterana,“ povedal Svenol. „Aby ma kryl, keby k niečomu došlo.“

„Máš tu mňa,“ odpovedala Shasta a siahla do tajného vrečka pod šatami. Nenápadne z neho vytiahla malé vrecúško. „Je v ňom éterický prach. Nebudú mať šancu. Stačí, keď mi ich ukážeš a ja sa postarám o zvyšok. A nemysli si. Tiež viem ovládať éter.“

„Jedna vec mi nesedí.“

„Čo zase?“

„Ja som v rovnošate, takže o mne vedia, že som éterista. Ak sú naozaj dobrí, tak si teba prezrú éterickým vláknom a odhalia ťa tiež. Nenechajú sa chytiť, alebo sa nám budú vyhýbať.“

„Práve to nám môže pomôcť. Oni dokážu ukryť éter tak, aby sa nedal vycítiť. Ty by si to však mohol dokázať. A keď ich odhalíš, tak nezakročíš. Budeš sa tváriť, že sa nič nedeje. Len mi dáš vedieť.“

„A ty čo?“

„Ja budem upevňovať vzťahy,“ vysvetlila Shasta. „Tiež budem slúžiť ako cieľ. Keď zistia, že viem ovládať éter určite po mne pôjdu. Vylákam ich von a tam ich zaskočíme. A ešte niečo.“

„Počúvam.“

„Čochvíľa sem príde ešte viac ľudí. Dnes priplávali aj obchodní partneri zo zemí za morom. To znamená, že éteristi čochvíľa prídu. Bud' v strehu.“

„Takže čo? Aký je plán?“

„Ty sa tu prechádzaj a hľadaj známky éteru. Budeme udržiavať očný kontakt.“

„Ako povieš.“

Shasta sa na neho usmiala, no nič ďalej nepovedala. Otočila sa a odišla sa rozprávať s iným hosťami.

Svenol na nej mohol oči nechať. V modrých šatách vyzerala tak nevinne. Zdanie však klamalo. Bola to poriadne rafinovaná žena a veľmi dobre vedela čo robí.

Kým sa s ňou rozprával do haly prišlo viac ľudí. Všetko majetní obchodníci a ženy v drahých šatách. Nechcelo sa mu veriť, že by medzi nimi mohli byť ukrytí éteristi.

Kde bol toľko Eteran? Snáď sa niekde nestratil. Musí sa čím skôr dozvedieť o tajných éteristoch, aby si dával pozor.

Čas bežal a noc pokročila. V honosnej zlatej hale sa zhromaždilo dvakrát toľko hostí. Obchodníci postávali v skupinkách. Rozprávali sa, smiali a popíjali.

Svenol stál pri jednom z masívnych pozlátaných pilierov v strede haly a nenápadne si pozeral hostí. Boli to obyčajní namyslení obchodníci, ktorí sa sem prišli chvastať a obľetovať zdvorilé dámy. Všetci mali pestré farebné oblečenie s vypchávkami na ramenách.

Nemohol si pomôcť a sem tam jedným očkom hodil po Shaste. Tá medzi obchodníkmi pôsobila ako ryba vo vode. Usmievala sa na nich a chichotala sa ich lichôtкам.

Kráľ Galindo sa zabával asi najviac. Chodil medzi ľuďmi a s každým si podal ruku. Rozprával vtipy a všetci sa v jeho prítomnosti dobre bavili.

Svenol si všimol veľmi peknú zlatovlásku v strede haly priamo pod lustrom s éterickými svetlami. Práve ju obľetovala skupinka snobských obchodníkov. Zdalo sa, že sa jej ich prítomnosť nepáči.

Najskôr zosilnil svoje éterické vlákna. Stálo ho to veľa námahy. Ak dôjde k boju tak nebude mať veľa síl. Samotné vlákna boli tak jemné, že on sám ich takmer necítil. V jeho mysli ich videl ako jemné pavučiny, ktoré sa vznášajú vo vzduchu.

Vykročil k zlatovláske. Mala pekné biele šaty so širokou suknitou až po zem. Obklopovali ju traja muži vo farebných halenách a ako inak s vypchávkami na pleciach.

Svenola zamrazilo. Cítil slabé známky éteru. Zdalo sa mu to? Zosilnil niekoľko vlákien. Naozaj. Tí traja muži v sebe niesli éter. Musel sa veľmi sústrediť a jeho známky boli slabučké, ale cítil ich. Nechal vlákna rozplynúť. Hneď sa mu uľavilo.

Pridal sa k trom mužom a zlatovláske.

„S dovolením,“ povedal, no trom obchodníkom nevenoval žiadnu pozornosť. Prešiel pomedzi nich a zahľadel sa na ženu v bielych šatách. „Nemohol som prehliadnuť vašu krásu,“ hovoril zvodne. Pobozkal ju na ruku ako pravý gavalier. „Táto sála sa vďaka vám rozžiarila.“

„Ach,“ hanbila sa žena. „A vy ste?“

„Som éterista,“ uklonil sa Svenol. „Zo Zelenej Hory. K vašim službám.“

„Hej,“ ohradil sa jeden z obchodníkov a poklepal Svenola po pleci. „My sme tu boli prví.“

Svenol si len veľmi zbežne prezrel troch mužov. Nenápadne, aby sa neprezradil. „Ospravedlňte moje maniere, páni. Mohol by som vám túto krásnu ženu na chvíľu ukradnúť?“

Jeden z mužov mu odpovedal: „V žiadnom prípade.“

„To nezáleží na vás,“ ohradila sa zlatovláska. Chytila Svenola za ruku. „Ideme,“ zavelila a odtiahla ho preč. Ako spoločne kráčali, pošepkala mu do ucha: „Ďakujem. Nevedela som si s nimi rady. Boli veľmi oplzlí.“

Svenol sa na nich neotočil. Bolo by to príliš nápadné. Všimol si však, že ho videla Shasta stojaca

na druhom konci sály. Ich pohľady sa stretli.

„Nie je za čo,“ odpovedal žene Svenol. Teraz sa venoval len jej. Nechtiac sa stala súčasť jeho plánu. Ignoroval troch tajných éteristov aj Shastu.

Spoločne zastavili pri jednom z obrazoch na stene. Tu mali aspoň trochu súkromia.

„Čo vás sem privádza?“ opýtala sa žena.

„Povinnosti,“ odpovedal jej Svenol.

„Tak to sme dvaja,“ odpovedala mu zlatovláska. „Môžem vedieť vaše meno?“

„Svenol,“ predstavil sa. „Svenol Liotén.“

„Ja som Hayla.“

„Krásne meno,“ poznamenal Svenol. „Hodné tvojej krásy, Hayla.“

Žena sa hanblivo pozrela do zeme. „Ďakujem. Toto mi ešte nikto nikdy nepovedal.“

„Títo ľudia nemajú výchovu,“ pokračoval Svenol. „Majú len peniaze.“

„Presne,“ prikývla Hayla. „Moja reč. Myslia si, že môžu všetko.“

Svenol nenápadne kútikom oka zachytil trojicu mužov. Zdalo sa mu, že sa na neho nevraživo pozerajú.

Zahľadel sa Hayle do očí. Bolo mu ľúto, že sa s ňou zahráva, ale nemal na výber. „Ver mi, Hayla, že som toto nikdy neurobil. Môžem ti ukradnúť jeden bozk?“

„Ach ja...“ zasekla sa zlatovláska. „Za to, že si mi pomohol. Ale len jeden.“

Svenol sa k nej naklonil a dal jej ľahký bozk na líce.

„Uf.“ Hayla bola celá nesvoja. „Toto sa mi ešte nestalo.“

„Ani mne,“ riekol Svenol.

Trojica mužov mu prestala venovať pozornosť. Práve si uvedomili, že im ukradol Haylu a že nemajú šancu. Ľahký bozk to spečatil.

Shasta prešla rýchlim krokom okolo trojice podozrivých mužov. Skoro sa s nimi zrazila. Snažila sa ich vylákať. Ak to sú dobrí éteristi, tak ju odhalia a pôjdu za ňou.

To bolo pre Svenola znamenie.

Podarilo sa. Muži si najskôr niečo šepkali a potom išli za ňou. Určite vycítili jej éter.

Shasta vyšla hlavnými dverami von z haly.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa Hayla. „Ostal si strnulý. To bol ten bozk tak dobrý? Alebo zlý?“

„Ehm,“ odkašľal si Svenol. „Ospravedlň ma prosím. Musím ísť niečo pracovne zariadiť. Nebudem dlho, krásna Hayla.“

„Vráť sa ešte.“

„Samozrejme.“

Svenol sa otočil a rýchlym krokom sa vybral smerom k hlavným dverám. Traja muži práve vyšli von.

Kráľovská záhrada bola v noci mimoriadne pekná. Mesačný svit jej dával striebřistý nádych a vrhal na trávnu slabé tieňe paliem, ktoré sa húpali pod jemným vánkom. Vzduch v sebe niesol vôňu slanej morskej vody. Záhradu zdobili rôzne okrasné kríky.

Svenol sa opatrne zakrádal v tieňoch. Práve sa postavil za tenký kmeň vysokej palmy. Spoza neho mal dobrý výhľad. Tridsať krokov od neho traja éteristi obkľúčili Shastu.

„No tak páni,“ hovorila Shasta. Pohľadom preskakovala z jedného muža na ďalšieho. „Vnútri určite nájdete iné dámy. Ja nemám záujem.“

„Prestaň hrať divadlo,“ povedal jeden z nich. „Dobre viem, že máš v sebe éter.“ Vytvoril v ruke nedokonalý éterický meč. Vyzradila to slabá žiara a zdalo sa, že pulzuje. To bolo znamenie zlého ovládania éterických prúdov.

Shasta sa nenechala zaskočiť. „A čo že mám v sebe éter? Vidím, že vy ho máte tiež.“

„Ihneď mi povedz,“ hovoril muž s biednym éterickým mečom, „čo tu robí ten hajzel zo Zelenej Hory. Prečo je v Slné? Prečo sa tu predvádza v rovnošate?“

To už Svenol nevydržal. Vykročil spoza palmy priamo k nim. V ideálnom prípade by nechal rozprúdiť éter do svojho tela a pribehol by k nim skôr, než by stihli reagovať. Avšak veľmi sa vysilil keď pomocou vlákien prehľadával hostí po celej hale. Nemohol riskovať, že by teraz ostal bez éteru.

„Ja ti odpoviem!“ zakričal na nich Svenol ako sa k nim blížil. „Ale najskôr ju necháte ísť.“

Všetci sa otočili na neho.

„Chyťte ho!“ zavelil ten s biednym éterickým mečom.

Dvaja muži spojili ruky pred hrudou dlaňami k sebe. To znamenalo len jedno. Rozprúdia v tele éter aby sa mohli pohybovať rýchlejšie.

Proti tomu by Svenol nemal šancu. Zmáhalo ho vyčerpanie. Zhmotnil v ruke ukážkový žiarivý meč, ktorý svietil jasnejšie ako samotný mesiac na nočnej oblohe.

Shasta nemala na výber. Bleskurýchle vytiahla spod šiat vrecúško a celý jeho obsah šmarila do vzduchu.

„Čo to robíš!“ zakričal na ňu jeden z mužov. Jeho chabý meč sa rozplynul. „Môj... Môj éter. Necítim ho!“

Všetci traja stratili spojenie s éterom. Okrem nich samozrejme aj Shasta.

Svenol s éterickým mečom v ruke sa im postavil zoči voči. „Tak a teraz mi odpoviete na niekoľko otázok vy.“

V tom ho čosi poškriabalo v nose. Jeho meč sa rozplynul a s ním zase zavládlo šero. Svrbelo ho

v nose. Nadýchal sa prachu.

Strhla sa mela. Dvaja muži na neho skočili. Svenol sa im bránil a rozdával tvrdé údery pästami, ale proti presile to nebola jednoduchá úloha.

Shasta si vyhrnula suknicu šiat. Chystala sa vytasiť dýku prichytenú k lýtku, ale tretí éterista ju stihol zastaviť. Zdrapil ju pevne za ruku. „To nech ťa ani nenapadne.“ Začal ju ťahať preč. Márne mu vzdorovala. Uchopil ju pevnejšie ako medveď.

Svenol ustupoval pred spŕškou úderov. Potkol sa a spadol na zem. Nemal sa ako brániť. Dvaja falošní éteristi ho teraz zmlátia.

V mesačnom svite sa zaleskla chladná čepeľ meča. Na trávu dopadla hlava jedného z útočníkov a jeho telo sa znieslo k zemi až potom.

Druhý sa ani nestihol obzrieť a už mal hrudník prebodnutý skrz naskrz mečom. Bezvládne sa zošuchol do trávy.

Svenol vyskočil na nohy tak rýchlo ako ešte nikdy v živote. Pozrel sa na svojho záchrancu. Stál pred ním muž v klobúku a žltomodrej tunike. V ruke držal meč s krvavou čepeľou.

„Cigard!“ vyhrkol prekvapene Svenol.

„K službám,“ usmial sa dozorný stráža a poťažkal svoj meč. „Stará dobrá oceľ. Tá sa len tak nevyparí.“

„Musíme pomôcť Shaste,“ naliehal Svenol. „Kde je?“

„Len pokoj.“ Cigard ukázal do tmy. „Všetko máme pod kontrolou.“

Svenol prižmúril oči. Päťdesiat krokov pred sebou priamo medzi palmami videl dva obrisy. Jeden rozoznal. Bola to Shasta. Vedel to podľa šiat.

Ako sa k ním približovali uvedomil si, kto je tá druhá postava. Bol to jeho partner Eteran Naitbird.

„Tak čo?“ spýtal sa Eteran keď dorazil. „Si celý?“

„Ja áno,“ odpovedal mu Svenol. Dostal niekoľko rán do tváre, ale nič hrozné to nebolo. Pozrel sa na čiernovlásku po Eteranovom boku. „Shasta, si v poriadku? Ublížil ti?“

„Nie,“ odpovedala mu. „Ten hajzel ma chcel niekam odviecť, ale zrazu sa tam objavil Eteran a presekol ho mečom.“

Svenol si povzdychol. „Vravel som ti, že potrebujeme Eterana.“

„Keby si nebol hlupák, tak by sme ho nepotrebovali,“ karhala ho Shasta.

„Ako to myslíš?“ čudoval sa Svenol.

„Prečo si išiel proti vetru?“ spustil čiernovlásku. „Mal si pristúpiť v smere vetra. Potom by sa k

tebe éterický prášok nedostal.“

„Tak ja som ešte mal premýšľať nad tým, odkiaľ fúka vietor?“

„Radšej nepremýšľaj nad ničím,“ odsekla Shasta. „Dôležité je, že sme sa zbavili falošných éteristov.“

Kapitán Cigard si zatiaľ utrel čepel meča. Potom ho zasunul do puzdra. „Kto ich sem poslal?“ spýtal sa. Pozrel sa na dve mŕtve telá opodiaľ.

„Ešte neviem,“ ozrejmila Shasta. „Ale musím to dôkladnejšie preveriť.“

„Tak a čo teraz?“ opýtal sa Svenol.

Shasta si oprášila šaty. „Ja idem naspäť do haly. Dnešná slávnosť sa ešte neskončila.“ Otočila sa na dozorného strážu. „Cigard. Ty pošli svojich mužov aby odpratali telá. Ale veľmi diskrétno.“

„Vykonám,“ riekol kapitán. Mierne sa uklonil a odišiel.

Svenol sa pozrel Shaste do modrých očí. „Je oslava bezpečná?“

„Teraz už áno,“ odpovedala mu.

„Určite?“

„Ach,“ odfrkla si takmer až urazene. „Áno je bezpečná. Teraz je všetko pod kontrolou.“

„Len sa pýtam,“ ohradil sa Svenol. „Len sa pýtam...“

„Tak sa nepýtaj hlúposti,“ prerušila ho. „Teraz sa môžete vrátiť do Zlatého Kohúta, ale dávajte si pozor. Niektorí veľmi bohatí prišli o trochu éteristov a určite sa mu to nebude páčiť. Neverte nikomu.“ Shasta sa pozrela na mladšieho éteristu. „A tebe Eteran ďakujem za záchranu.“

„To nič nebolo,“ odvetil.

„A teraz ma ospravedlňte,“ hovorila Shasta. Vôbec sa nepozerala na Svenola. Priam sa mu vyhýbala pohľadom. „Musím sa venovať hosťom.“ Po týchto slovách vykročila krížom cez kráľovskú záhradu smerom k palácu.

Svenol sa pozeral ako čiernovláska v modrých šatách kráča pod svitom mesiaca preč. Ani si neuvedomil, že na ňu pozerá uprene ako dravec na korisť.

Eteran mu zamával rukou popred tvár. „Si v poriadku?“

„Áno,“ odpovedal mu Svenol. „Všetko v poriadku.“

„Podme preč,“ navrhol Eteran. „Z tých tiel sa mi robí zle.“ V tráve ležali dvaja bezduchí muži a jeden ešte aj bez hlavy.

„Máš pravdu,“ súhlasil Svenol. „Podme do hostinca. Myslím, že na dnes stačilo.“

Dvaja éteristi sa vybrali preč z kráľovskej záhrady a zamierili do Zlatého Kohúta.

Svenol a Eteran práve kráčali nočnými ulicami prímorskej Slny. Na bielych domoch žiarili

lampióny a olejové lampy. Domáci vysedávali priamo na uliciach pred domami a vychutnávali si teplý večer. Rozprávali sa, popíjali miestne víno a tešili sa zo života. Jemný južanský vánok sa hral s listami paliem.

Po ceste sa dvaja éteristi rozprávali.

„Ako ste nás v tej záhrade našli?“ opýtal sa Svenol.

„Videl ťa Cigard,“ vysvetľoval Eteran. „Vraj si vybehol z dverí ako víchor. Bolo mi to čudné a tak sme išli za tebou, ale stratili sme ťa. Prišli sme na poslednú chvíľu.“

„A kde si vlastne bol celú noc?“ vyzvedal Svenol.

„Ja... Ehm,“ ostýchal sa Eteran. „Keď ma kráľ Galindo poslal nájsť služobníctvo tak som našiel malú jedáleň.“

„A čo si sa tam napchával?“

„Nie, nie...“

„No tak?“

„Stretol som tam jedno dievča,“ dostal zo seba napokon Eteran. „Čítala knihu o éteri a zrozprávali sme sa.“

„Ojój!“ vyhrkol Svenol a pleskol mladého Eterana po pleci. „A ako? Aj bolo niečo?“

„Neviem na čo narážaš a už som ti povedal, aby si ma nebúchal po pleciach.“

„Aspoň mi povedz ako vyzerala.“

„No,“ zamyslel sa Eteran. „Mala vlasy šedé ako popol. Také zvláštne. A tiež jemné modré oči. Myslím, že to bola služobníčka, alebo také niečo.“

„Takže sa ti páči?“ podpichoval ho Svenol. „Ha?“

„To je jedno,“ ohradil sa Eteran. Rozhodol sa, že otočí smerovanie rozhovoru. „Čo robila Shasta v paláci? Bola to ona, nie?“

„Ach,“ povzdychol si Svenol. Pri chôdzi sa rozhliadal po bielych uliciach Slny. Lampióny na domoch svietili odlišne od éterických svetiel v Zelenom Meste. Ešte aj ľudia tu boli pokojnejší.

„No čo?“ vyzvedal ďalej Eteran. „Hovor.“

„Áno, bola to ona,“ spustil Svenol. „Teraz pracuje ako zástupkyňa Redhy Bibret. Ale porozprávame sa ráno. Čo povieš?“

„Dobre,“ prikývol Eteran. „Aj tak som už unavený.“

Ulica, ktorou kráčali sa napojila na malé námestie umelcov. Práve tam sa nachádzal aj hostinec Zlatý Kohút v ktorom boli ubytovaní.

Uprostred námestia priamo medzi palmami práve hrali muzikanti južanské piesne. Ľudia v malom publiku sa húpali do rytmu. Opodiaľ sa maliar snažil výjav zachytiť na obraz. Zúriivo jeden ťah štetca za druhým maľoval na plátno uchytené v stojane. Vzduchom sa niesla korenistá vôňa pečených dobrôt.

Dvaja éteristi sa zastavili pred hostincom a z diaľky sa započúvali do melodických tónov.

Život v Slné bol skutočne odlišný od toho v Zelenom Mesta. Noční Vtáci prežili svoje prvé dobrodružstvo v novej zemi. Netušili čo všetko ich čaká, ale teraz im to bolo jedno. Vychutnávali si atmosféru južanského spôsobu života.